

[H. C. Hansen.]

drejer sig om den bundne Opsparing. Disse Penge kan vel overføres til den Reguleringskonto, der her er Tale om, men Pengene skal paa et eller andet Tidspunkt, hvad den højtærede Finansminister jo ogsaa gjorde opmærksom paa i sin Fremsættelsestale, være til Raadighed, nemlig naar disse Beløb skal tilbagebetales. Jeg ser, at den højtærede Finansminister i den Tale, han holdt ved Forelæggelsen, for det første peger paa, hvad jeg synes er rigtigt, at man ikke i Øjeblikket skal nærmere fastlægge, hvilke og hvor store Beløb der skal overføres, og at man ikke skal gøre det af Hensyn baade til den nuværende Regerings og — som den højtærede Finansminister udtrykte sig — eventuelle kommende Regeringers Bevægelsesfrihed. Dette Synspunkt synes jeg er rigtigt. Men den højtærede Finansminister peger yderligere i sin Forelæggelsestale paa, at naar man til sin Tid skal tilbagebetale disse Penge, saa maa man afgøre, om det vil være hensigtsmæssigt da at optage Laan — og det kan jo, som den højtærede Finansminister paapeger, blive paa et Tidspunkt, hvor dette er meget lidt hensigtsmæssigt —, eller om man skal lade Tilbagebetaling ske til Udgift paa Reguleringskontoen, saaledes at Afskrivningen kun bliver midlertidig og Kontoen altsaa gaar op igen. Jeg maa tilstaa, at jeg frygter meget for, at denne sidste Betragtning med at lade Udbetalingen ske til Udgift paa Reguleringskontoen er — maa jeg sige det paa den Maade — teoretisk. Jeg tvivler stærkt paa, at man til sin Tid, hvis man har overført Penge til Reguleringskontoen, vil føre eller vil kunne føre den Linie igennem da at belaste denne Reguleringskonto med tilsvarende Beløb, som man har lettet den for tidligere ved at hæve Penge derfra til Tilbagebetaling af de Laan, der her er Tale om.

Det forekommer mig, at man ved at bevæge sig saaledes, som den højtærede Finansminister her foreslaar, i Virkeligheden kun foretager nogle Skridt, som ikke indeholder nogen Form for Løsning af det Problem, der ligger for. Jeg bestrider ikke, at der ligger et Problem her — nemlig med Hensyn til den saakaldte Gældsbyrde, som Staten har til Nationalbanken, efter at Staten har erstattet Garantien til Nationalbanken for de tyske Tilgodehavender med at overtage denne Post som en Gæld til Nationalbanken —, jeg bestrider ikke, at der ligger et Problem her, men i hvor høj Grad dette Problem skal klares inden for en overskuelig Fremtid, det er der næppe nogen der i Øjeblikket er i Stand til at udtale sig

om; og om det skal løses paa den Maade, som den højtærede Finansminister her har foreslaaet til en Start, det stiller jeg mig for mit og mit Partis Vedkommende yderst tvivlende over for. Det kan jo — selv om det er foreslaaet, at Finansudvalget skal godkende de enkelte Dispositioner, som der her er Tale om — meget vel blive Resultatet, at man til sin Tid maa optage betydelige og bekostelige Laan, til hvis Forrentning og Amortisation saa den almindelige Skatteyder skal bidrage. Jeg ved ikke, om denne Fremgangsmaade er heldig. Jeg forstaar heller ikke Tingene saaledes, at den højtærede Finansminister finder denne Fremgangsmaade under alle Omstændigheder rigtig, men at den kan befrygtes, det synes jeg man maa have Lov til at fremføre.

I øvrigt synes jeg, at der kan indeholdes videregaaende Konsekvenser med Henblik paa hele Renteproblemet i Lovforslaget, hvis det vedtages. Jeg erkender, at dette naturligvis først og sidst afhænger af, hvorledes Loven administreres, hvorledes man fører den ud i Praksis, men ogsaa paa det Punkt vil jeg gerne give Udtryk for en vis Frygt. Hvis der ud over de Poster, som jeg har nævnt, at vi for vort Vedkommende vil være enige i, til denne Reguleringskonto — Eengangsskattens Provenu er jo allerede eller vil blive overført dertil, og ogsaa de Beløb, som kommer ind ved Bøder og Efterbetalinger, er overført, jeg erkender imod mit Partis Ønske — skal overføres yderligere Beløb, synes jeg og mit Parti, at det maa ske ved, at der derom forelægges særlige Lovforslag her i Tinget. Det Lovforslag, der foreligger, føler vi os absolut ikke tiltalt af.

Jeg har villet gøre disse Bemærkninger, og de kan ganske kort summeres op i, at vi ser med den allerstørste Skepsis paa Lovforslaget, saaledes som det foreligger, og at vi maa ønske en omhyggelig og en grundig Udvalgsbehandling af det. Jeg haaber, at en saadan Udvalgsforhandling er mulig, og at vi ikke staar over for et *fait accompli* med dette Lovforslag. Saa maa vi jo se, om det under Udvalgsforhandlingen vil være muligt at naa til en Ordning, der kan gøre det muligt for os at medvirke paa den ene eller den anden Maade.

Himmelstrup: Den Tale, som den socialdemokratiske Ordfører, det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen, nu holdt, overraskede mig noget. Jeg havde troet, at saa godt som alle Partier her i Rigsdagen vilde kunne tiltræde det Lovforslag, som den højtærede Finansminister her har fremsat — naturligvis bortset fra det kommunistiske